

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 898 ²	Γενέσιον τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου Σάββατο 7 Σεπτεμβρίου 2013 ἔσπ. (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ εὐθύνη τῶν γονέων γιὰ τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ νὰ τιμήσουμε τὴ γέννησι τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Δύο γυναῖκες διακρίνονται στὴν ἱστορία, ἀπὸ διαφορετικὴ πλευρά. Ἐὰν θέλης νὰ δῆς, σὲ ποιά ἄβυσσο μπορεῖ νὰ πέση ἡ γυναῖκα καὶ νὰ συμπαρασύρη μαζί της τὸν κόσμο, δὲς τὴν **Εὐα**. Καὶ ἂν πάλι θέλης νὰ δῆς, σὲ ποιοῦ ὕψος μπορεῖ νὰ φθάση ἡ γυναῖκα, ὑπεράνω ἁγίων καὶ ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, δὲς τὴν **Παναγία** μας. Τὸ ἓνα βάθος, τὸ ἄλλο ὕψος.

Ὡ γυναῖκες, ἡ τὸ ἓνα θὰ εἴστε, ἡ τὸ ἄλλο ἡ Εὐες θὰ εἴστε, ἡ Παναγίες. Ἄν εἴστε Εὐες, **συμφορὰ** στὴν ἀνθρωπότητα. Ἄν εἴστε μικρὲς Παναγίες, **χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι** στὸν κόσμο.

Ποιὸ εἶνε τὸ **ἱστορικὸ τῆς ἑορτῆς**; Ἡ Παναγία μας γεννήθηκε κατὰ φυσικὸ τρόπο, ὅπως κ' ἐμεῖς, βεβαρημένη μὲ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα. Οἱ γονεῖς της, ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα, φτωχοὶ ἀλλὰ εὐσεβεῖς, στενοχωροῦνταν ποὺ δὲν ἔχουν παιδί. Γι' αὐτὸ δὲν σταμάτησαν νὰ παρακαλοῦν. Κι ὁ Θεὸς ἤκουσε τὴν προσευχή τους. Ἔτσι ἡ Ἄννα σὲ μεγάλῃ ἡλικίᾳ συνέλαβε καὶ γέννησε ἓνα χαριτωμένο κοριτσάκι ποὺ ἔλαβε τὸ γλυκύτατο ὄνομα **Μαρία**.

Τώρα οἱ γονεῖς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου δόξαζαν τὸ Θεὸ γιὰ τὸ παιδί ποὺ τοὺς χάρισε. Ἄλλ' ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ γεννήθηκε ἡ Μαρία, ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα αἰσθάνθηκαν σοβαρὰ τὸ **χρέος τῆς ἀνατροφῆς** της. Προσπάθησαν μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις τους νὰ φυτέψουν στὴν καρδιά της τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Κοπίασαν καὶ μόχθησαν. Ἔτσι, μαζί μὲ τὸ γάλα, ἡ μικρὴ Μαρία ποτίστηκε μὲ τὴν εὐσέβεια καὶ τὴν ἀγάπη στὸ Θεό. Κι ὅταν πιά μεγάλωσε λίγο, τὴν ἀφίερωσαν στὸ ναό.

Σπάνιο φαινόμενο αὐτό. Πολλοὶ ἀφιερώνουν τάματα, ἀνάβουν λαμπάδες κ.τ.λ.. Μικρὰ δῶρα αὐτά. Τὸ μεγάλο εἶνε, **νὰ κἀνης ἀφιέρωμα** ὄχι

εἰκονίσματα καὶ χρήματα, ἀλλὰ **ἓνα παιδί σου στὸ Θεό**. Τώρα ὅμως ὄχι αὐτὸ δὲν κάνουν, ἀλλὰ ἂν δοῦν ὅτι ἓνα παιδί ἀγαπάει τὸ Θεό, ἀντιτάσσονται. Τί κατάρεις, τί πιέσεις ὑφίστανται ἱερεῖς καὶ κατηχηταὶ καὶ ἐπίσκοποι! Τὰ παιδιά τους νὰ παντρευτοῦν· παντρειά, τίποτ' ἄλλο ἀνώτερο δὲ βλέπουν. Καὶ μετὰ, διαζύγια καὶ οἰκογενειακὰ δράματα καὶ ὅλα τὰ κακά.

Δὲν εἶμαι ἐναντίον τοῦ γάμου – ἀλλοίμονο· ἀλλὰ βλέπουμε ἐδῶ τὴ μεγάλη διαφορά. Μολονότι ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα εἶχαν ἓνα κοριτσάκι, **τὴν πῆγαν στὸ ναό**. Καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἕως ὅτου «*ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ Χαῖρε*» (Χαιρετ.).

Ἄς προσέξουμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν μας, ὅπως πρόσεξε τὸ ἀντρόγυνο αὐτὸ τὴν μονογενῆ τους κόρη.

Τὸ παιδί, ἀγαπητοί μου, γεννιέται ὅπως ὤρισε ὁ Θεός. Ὁ φυσικὸς τρόπος γεννήσεως, ἀπὸ ἀρσενικὸ καὶ θηλυκὸ, συναντᾶται σὲ ὅλη τὴν ζωικὴ κλίμακα. Μὲ ἀπλούστερα λόγια· δὲν γεννᾷ μόνο ὁ ἄνθρωπος· γεννοῦν καὶ τὰ ζῶα. Ἄλλὰ τί διαφορά! **ἄβυσσος χωρίζει τὸ παιδί τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ νεογνὰ τῶν ζῶων**. Σωματικῶς βέβαια, δὲν τὸ ἀρνούμεθα, καὶ τὸ παιδί τοῦ ἀνθρώπου ἔχει σάρκες καὶ κόκκαλα, ὑπόστασι σαρκικὴ ὅπως τὰ ζῶα. Ἀλλὰ ψυχικῶς;

Τὰ ζῶα φροντίζουν καὶ κάνουν τὸ πᾶν γιὰ νὰ ταῖσουν, νὰ στεγάσουν, νὰ φυλάξουν ἀπὸ κινδύνους τὰ νεογνά τους. Ὁ πελαργὸς π.χ., ἂν πιάση φωτιά ἢ φωλιά του, πέφτει καὶ στίς φλόγες γιὰ νὰ σώση τὰ πουλιά του. Καὶ ἂν τὰ ἄλογα ζῶα ἔχουν τέτοια ἀφοσίωσι, **πόσο περισσότερο ἀγάπη** πρέπει νὰ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι, ἡ μάνα κι ὁ πατέρας, γιὰ νὰ μὴ λείψη στὸ παιδί τὸ φαί, τὸ ροῦχο, ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὴν σωματικὴ του ζωὴ καὶ ἀνάπτυξι;

Ἄλλ' ἐκεῖ θὰ σταματήσουμε; Ὁχι. Τὸ παιδί ἔχει καὶ ἄλλες ἀνάγκες. Τὸ νὰ γεννήσης παιδί

δὲν εἶνε καὶ κανένα δύσκολο πρᾶγμα. Δὲν τὸ λέω ἐγὼ αὐτό, τὸ λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Καὶ τὰ ζῶα γεννοῦν. Ποιό εἶνε ἐκεῖνο ποὺ προσιδιάζει στὸν ἄνθρωπο; Ὅχι τὸ γεννᾶν, ἀλλὰ **τὸ ἀνατρέφειν**. Ὅχι τὸ νὰ γεννήσης, ἀλλὰ τὸ νὰ πάρης τὸ παιδί καὶ νὰ τὸ διαπαιδαγωγῆσης, νὰ τὸ ἀναδείξης, νὰ τὸ κάνης ἄνθρωπο· νὰ τὸ ἀπαλλάξης ἀπὸ κακίες καὶ ἐλαττώματα, καὶ στὴ θέσι τους νὰ φυτέψης τὶς ἀρετές, γιὰ νὰ γίνῃ μία νέα κτίσις, ἕνας νέος ἄνθρωπος, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος (βλ. Β' Κορ. 5,17. Γαλ. 6,15. Ἐφ. 2,15-4,24).

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀποστολὴ τῶν γονέων. Ὅχι τὸ γεννᾶν ἀλλὰ τὸ ἀνατρέφειν σὲ κάνει πατέρα. Τί θὰ πῆ αὐτό; Μὲ ἀπλούστερα λόγια· τὸ παιδάκι ποὺ βρίσκεται στὴν κούνια, μόλις ἀρχίσῃ νὰ μιλάῃ, ἢ πρώτη λέξι ποὺ πρέπει νὰ μάθῃ δὲν εἶνε «μαμά» καὶ «μπαμπᾶ», ἀλλὰ «Χριστός». Κι ὅταν κουνάει τὰ εὐλογημένα χεράκια του, ἀπὸ μικρὸ - μικρὸ νὰ τὸ μάθῃς νὰ κάνῃ τὸ σταυρό του καὶ νὰ λήῃ τὸ «Ἅγιος ὁ Θεός...», τὸ «Κύριε, ἐλέησον», τὸ «Πάτερ ἡμῶν...», τὶς προσευχὰς τῆς Ἐκκλησίας. Ὅταν μεγαλώσῃ καὶ πάῃ στὸ σχολεῖο, νὰ τοῦ ἀγοράσῃ μιὰ Καινὴ Διαθήκη, καὶ ἄς διαβάζῃ μέρα - νύχτα τὸ Εὐαγγέλιο. Κι ὅταν νυχτώνῃ, νὰ πάρῃς μὲ τὴ γυναῖκα σου τὸ παιδάκι σας, νὰ γονατίσετε καὶ νὰ κάνετε προσευχὴ μαζί του. Κι ὅταν χτυπᾶ ἢ καμπάνα τὴν Κυριακὴ, νὰ πᾶτε οἰκογενειακῶς στὴν ἐκκλησία. Νὰ ἐκκλησιάζεσαι μαζί του· νὰ τὸ ἔχῃς κοντά σου στὴν ἐκκλησία, μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια, καὶ νὰ μὴν τὸ ἀφήνης νὰ τρέχῃ σὰν σὲ ἀλώνι μέσα στοῦ ναοῦ. Κι ὅταν πλησιάζῃ τὸ Πάσχα καὶ οἱ ἄλλες μεγάλες γιορτές, νὰ τὸ πᾶς στὸν ἐξομολόγο, γιὰ νὰ πῆ τ' ἁμαρτήματά του καὶ νὰ κοινωνήσῃ τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Καὶ νὰ προσέχῃς τὴ ζωὴ σου, νὰ τοῦ δίνῃς καλὸ παράδειγμα. Καμμιά αἰσchrή λέξι νὰ μὴ βγῆ ἀπὸ τὸ στόμα σου, καμμιά βλαστήμια, καμμιά φιλονικία μὲ τὴ γυναῖκα σου. Νὰ εἶνε ἁγιασμένο τὸ σπίτι σου, νὰ τὸ κάνῃς ἐκκλησία. **Αὐτὰ πρέπει νὰ κάνῃς σὰν πατέρας.**

Καὶ τώρα γεννᾶται τὸ ἐρώτημα. Ἔτσι ἀνατρέφονται τὰ παιδιὰ σήμερα; Ἐμένα ρωτᾶτε; Ζῆτε μέσα στὴν κοινωνία, εἴστε οἰκογενειάρχες, καὶ γνωρίζετε· **δὲν ὑπάρχει σήμερα αὐτὴ ἡ ἀνατροφή**. Πόσα παιδάκια δὲν ξέρουν οὔτε τὸ σταυρό τους νὰ κάνουν. Κανένας πατέρας καὶ καμμιά μάνα δὲν τὰ ἔμαθε νὰ κάνουν προσευχὴ. Οἱ γονεῖς δὲν προσεύχονται στὸ σπίτι· Εὐαγγέλιο δὲν διαβάζουν· δὲν ἐξομολογοῦνται καὶ δὲν κοινωνοῦν· παράδειγμα δὲ δίνουν στὰ παιδιὰ.

Καὶ τ' ἀποτελέσματα τὰ βλέπουμε. **Τὰ παι-**

διὰ ἀγρίεψαν. Βλέπεις τὰ μικρὰ καὶ μουντζῶνουν καὶ βλαστημοῦν καὶ αἰσχρολογοῦν καὶ αἰσχροπράττουν. Ἄφου ἐσὺ ὁ πατέρας δὲν τὰ διδάσκεις καὶ δὲν τοὺς δίνεις καλὸ παράδειγμα, ἔχουν δάσκαλο τὸ ραδιόφωνο, τὴν τηλεόρασι καὶ τοὺς ἀθέους δασκάλους καὶ καθηγητάς. Γι' αὐτὸ βλέπουμε τὸ παιδί νὰ κάνῃ πράγματα φοβερά· κάθε μέρα οἱ ἐφημερίδες στάζουν αἷμα. Μικρὰ παιδιὰ κάνουν ἐγκλήματα, μπαίνουν στὰ σπίτια, ληστεύουν γριές, διαπράττουν ὄργια τῶν ὀργίων, τρέχουν ἱλιγγιωδῶς στοὺς δρόμους, καὶ συχνὰ σκοτώνονται. Ἔνα παιδί —σημάδι τοῦ αἰῶνος μας— πῆρε τὴν καραμπίνα καί, μὲ σκάγια ποὺ σκοτώνουν τ' ἀγριογούρουνα, σκότωσε τὸν πατέρα του! Ἔτσι εἶνε· τὸ παιδί ποὺ δὲν τὸ ἀνατρέφεις μὲ τὸ Θεό, θὰ γίνῃ τὸ ἀγριώτερο θηρίο· καὶ θὰ ὑποστῆς μεγάλες πίκρες.

Καὶ ὅμως τὰ παιδιὰ αὐτὰ **θὰ μπορούσαν νὰ εἶνε τὰ καλύτερα τοῦ κόσμου** —ναί, τὸ πιστεύω αὐτό—, ἂν ἐσὺ ὁ πατέρας κ' ἐσὺ ἡ μητέρα, κοντὰ στὸ φαί, στὸ ροῦχο, στὴν ἄλλη περιποίησι ποὺ ἔχεις στὸ παιδί σου, φρόντιζες καὶ γιὰ τὴν ἀνατροφή του ἀπὸ μικρό.

* * *

Ἐπάρχουν, ἀγαπητοί μου, **χριστιανικὲς οἰκογένειες**; Δεῖξετε μου ἕνα σπίτι ποὺ κάθε βράδυ νὰ γονατίζουν μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ· τὸ μικρὸ νὰ κάνῃ τὸ σταυρό του, τὸ ἄλλο νὰ λήῃ τὸ «Ἅγιος ὁ Θεός...», τὸ ἄλλο τὸ «Πάτερ ἡμῶν...», τὸ ἄλλο τὸ «Πιστεύω...», τὸ ἄλλο τὴ Δοξολογία, καὶ ἔτσι ἀγαπημένοι νὰ προσεύχωνται. Δεῖξετε μου μιὰ τέτοια οἰκογένεια, νὰ πέσω νὰ τὴν προσκυνήσω.

Λησμονήσαμε τὸ Θεὸ καὶ φύγαμε ἀπὸ κοντά του· ἀπὸ αὐτὸ προέρχονται ὅλα τὰ κακά. Ἄλλ' ἐὰν πρόκειται τὸ παιδί νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ γίνῃ κλέφτης, λωποδύτης, ἀπατεώνας, ἐγκληματίας καὶ φονιάς, προδότης τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος, **προτιμότερο νὰ μὴ γεννιόταν**, ὅπως λέει τὸ Εὐαγγέλιο γιὰ τὸν Ἰούδα (Ματθ. 26,24. Μάρκ. 14,21). Διότι θὰ εἶνε μιὰ συμφορά, καὶ ὅλοι θὰ λένε «Ἀνάθεμα στὸν πατέρα ποὺ τὸ ἔσπερνε». Γι' αὐτὸ ἀκοῦστε με καὶ φροντίστε γιὰ τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν.

Ἄγαπητοί μου!

Ἄς προσπαθήσουμε ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ν' ἀναθρέψουμε τὴ νέα γενεὰ μὲ τὰ διδάγματα τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἀνέθρεψε ἡ Ἄννα καὶ ὁ Ἰωακείμ τὴ μονάκριβή τους κόρη, τὴν Παναγία μας, γιὰ νὰ ἔχουμε πάντοτε τὴν εὐλογία τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**